

MONITORUL OFICIAL

AL

ROMÂNIEI

Anul 177 (XXI) — Nr. 544

PARTEA I
LEGI, DECRETE, HOTĂRĂRI ȘI ALTE ACTE

Miercuri, 5 august 2009

SUMAR

	Pagina		Pagina
DECIZII ALE CURȚII CONSTITUȚIONALE			
Decizia nr. 911 din 23 iunie 2009 referitoare la excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 4 alin. (2) din Legea nr. 10/2001 privind regimul juridic al unor imobile preluate în mod abuziv în perioada 6 martie 1945 — 22 decembrie 1989 și ale art. 676 din Codul civil	2-3	Decizia nr. 958 din 25 iunie 2009 referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 42 alin. (1) din Legea nr. 275/2006 privind executarea pedepselor și a măsurilor dispuse de organele judiciare în cursul procesului penal	10-11
Decizia nr. 914 din 23 iunie 2009 referitoare la excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 23 și art. 24 din Legea contenciosului administrativ nr. 554/2004	4-5	Decizia nr. 959 din 25 iunie 2009 referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 58 lit. c) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 23/2008 privind pescuitul și acvacultura	11-12
Decizia nr. 915 din 23 iunie 2009 referitoare la excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 96 alin. (2) și (3) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 195/2005 privind protecția mediului	6-7	Decizia nr. 960 din 25 iunie 2009 referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 47 din Legea nr. 59/1934 asupra Cecului	13-14
Decizia nr. 918 din 23 iunie 2009 referitoare la excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 4 alin. (1) lit. c) din Legea nr. 50/1991 privind autorizarea executării lucrărilor de construcții	7-8	Decizia nr. 965 din 25 iunie 2009 referitoare la excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 7 alin. (1) și (3) din Legea contenciosului administrativ nr. 554/2004 și ale art. 7 alin. (9) teza finală din Legea nr. 50/1991 privind autorizarea executării lucrărilor de construcții	14-16
Decizia nr. 954 din 25 iunie 2009 referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 85 din Codul penal	9-10		

DECIZII ALE CURȚII CONSTITUȚIONALE

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 911

din 23 iunie 2009

referitoare la excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 4 alin. (2) din Legea nr. 10/2001 privind regimul juridic al unor imobile preluate în mod abuziv în perioada 6 martie 1945 — 22 decembrie 1989 și ale art. 676 din Codul civil

Ioan Vida	— președinte
Nicolae Cochinescu	— judecător
Aspazia Cojocaru	— judecător
Acsinte Gaspar	— judecător
Petre Lăzăroiu	— judecător
Puskás Valentin Zoltán	— judecător
Augustin Zegrean	— judecător
Antonia Constantin	— procuror
Mihaela Ionescu	— magistrat-asistent

Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a prevederilor art. 4 din Legea nr. 10/2001 privind regimul juridic al unor imobile preluate în mod abuziv în perioada 6 martie 1945 — 22 decembrie 1989 și art. 4 din Legea asupra impozitului progresiv pe succesiuni din 28 iulie 1921, excepție ridicată de Ștefan Lenghel în Dosarul nr. 28.788/3/2006 al Înaltei Curți de Casație și Justiție — Secția civilă și de proprietate intelectuală.

La apelul nominal răspunde, personal și asistat de avocatul Adrian Todoran, autorul excepției. Lipsesc celelalte părți, față de care procedura de citare a fost legal îndeplinită.

Cauza este în stare de judecată.

Apărătorul autorului excepției solicită admiterea excepției de neconstituționalitate pentru motivele invocate în fața instanței de judecată.

Reprezentantul Ministerului Public pune concluzii de respingere a excepției de neconstituționalitate ca neîntemeiată. În acest sens, arată că prin norma cuprinsă în legea specială s-a limitat întinderea vocației succesorală până la al patrulea grad inclusiv, succesiunea operând până la infinit numai în linie directă. Această limitare dă expresie aplicării celor două criterii, respectiv clasa de moștenitori și gradul de rudenie. Totodată, limitarea, pe linie colaterală, a vocației succesorală legale la gradul al patrulea inclusiv corespunde unui interes acceptat de doctrină de a se păstra bunurile dobândite de-a lungul timpului în cadrul aceleiași familii. În acest sens, opțiunea legiuitorului este rezultatul unei experiențe sociale, care nu contravine dispozițiilor constituționale invocate.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, constată următoarele:

Prin Încheierea din 27 noiembrie 2008, pronunțată în Dosarul nr. 28.788/3/2006, **Înalta Curte de Casație și Justiție — Secția civilă și de proprietate intelectuală a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 4 din Legea nr. 10/2001 privind regimul juridic al unor imobile preluate în mod abuziv în perioada 6 martie 1945 — 22 decembrie 1989 și art. 4 din Legea asupra impozitului progresiv pe succesiuni din 28 iulie 1921.** Excepția a fost ridicată în recursul declarat de autor împotriva Deciziei nr. 211A din 18 septembrie 2007 a Curții de Apel București — Secția a IV-a civilă, prin care s-a respins apelul

formulat de acesta și s-a confirmat hotărârea instanței de fond în care s-a reținut că reclamantul nu este persoană îndreptățită la restituire, în înțelesul art. 4 din Legea nr. 10/2001, de vreme ce este rudă a defunctei proprietare în gradul șase, iar, potrivit art. 676 din Codul civil, astfel cum a fost modificat prin art. 4 din Legea asupra impozitului progresiv pe succesiuni din 28 iulie 1921, vocația succesorală legală pe linie colaterală este limitată la gradul al patrulea.

În motivarea excepției de neconstituționalitate autorul susține, în esență, că textele de lege criticate îi limitează dreptul de succesiune și, implicit, dreptul la restituire, în temeiul Legii nr. 10/2001, în condițiile în care acesta susține că este succesor de gradul patru colateral ordinar (deși instanța a reținut că este de gradul VI), fiind astfel încălcate dispozițiile constituționale privind garantarea și ocrotirea proprietății private.

Înalta Curte de Casație și Justiție — Secția civilă și de proprietate intelectuală apreciază că textele de lege criticate sunt constituționale, deoarece este atributul puterii legislative să limiteze ori să extindă drepturile succesorală ale rudelor.

Potrivit dispozițiilor art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierea de sesizare a fost comunicată președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului Poporului, pentru a-și exprima punctele de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

Avocatul Poporului apreciază că prevederile de lege criticate sunt constituționale. În acest sens, arată că prevederile art. 4 din Legea nr. 10/2001 dau expresie competenței constituționale a legiuitorului de a stabili conținutul și limitele dreptului de proprietate. Astfel, este dreptul statului de a hotărî neîngrădit asupra regimului juridic al bunurilor intrate în proprietatea sa în baza unor titluri conforme cu legislația existentă în momentul dobândirii dreptului său de proprietate, precum și de a stabili modul în care foștii proprietari sau moștenitorii acestora vor beneficia de reparații pentru prejudiciile suferite în perioada 6 martie 1945 — 22 decembrie 1989. Cât privește critica de neconstituționalitate a art. 4 din Legea asupra impozitului progresiv pe succesiuni din 28 iulie 1921, arată că, potrivit art. 6 din Legea nr. 319/1944 pentru dreptul de moștenire al soțului supraviețuitor, dispozițiile art. 676 din Codul civil, modificate prin art. 4 din Legea impozitului progresiv pe succesiuni din 28 iulie 1921, prin care s-a restrâns ordinea succesorală până la gradul al patrulea inclusiv, sunt și rămân în vigoare. Textele criticate ce limitează, pe linie colaterală, vocația succesorală legală la gradul al patrulea inclusiv nu conțin reglementări de natură a contraveni principiului constituțional al garantării dreptului de proprietate.

Președinții celor două Camere ale Parlamentului și Guvernul nu au comunicat punctele lor de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

CURTEA,

examinând încheierea de sesizare, punctul de vedere al Avocatului Poporului, raportul întocmit de judecătorul-raportor, concluziile părții prezente, concluziile procurorului, dispozițiile de lege criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, precum și ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze excepția de neconstituționalitate.

Prin încheierea de sesizare, instanța de judecată a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 4 din Legea nr. 10/2001 privind regimul juridic al unor imobile preluate în mod abuziv în perioada 6 martie 1945 — 22 decembrie 1989 și art. 4 din Legea asupra impozitului progresiv pe succesiuni din 28 iulie 1921.

Din notele scrise ale autorului rezultă însă că acesta critică pentru neconstituționalitate prevederile art. 4 alin. (2) din Legea nr. 10/2001 privind regimul juridic al unor imobile preluate în mod abuziv în perioada 6 martie 1945 — 22 decembrie 1989, republicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 798 din 2 septembrie 2005, având următorul conținut: „De prevederile prezentei legi beneficiază și moștenitorii legali sau testamentari ai persoanelor fizice îndreptățite.”

Totodată, în ceea ce privește critica de neconstituționalitate a prevederilor art. 4 din Legea asupra impozitului progresiv pe succesiuni din 28 iulie 1921, Curtea constată că acestea au modificat art. 676 din Codul civil în sensul restrângerii dreptului de moștenire al rudelor colaterale până la gradul al patrulea inclusiv. De asemenea, potrivit art. 6 din Legea nr. 319/1944 pentru dreptul de moștenire al soțului supraviețuitor, „dispozițiile art. 676 din Codul civil, modificate prin art. 4 din Legea impozitului progresiv pe succesiuni din 28 iulie 1921, prin care s-a restrâns ordinea succesorală până la gradul al IV-lea inclusiv, sunt și rămân în vigoare.”

În aceste condiții, Curtea urmează a analiza constituționalitatea prevederilor art. 676 din secțiunea a V-a „Despre succesiunile colaterale” a capitolului IV — „Despre succesiunile neregulate” din Codul civil, astfel cum au fost modificate prin art. 4 din Legea asupra impozitului progresiv pe

succesiuni din 28 iulie 1921 și potrivit cărora, pe linie colaterală, rudele succed până la al patrulea grad inclusiv.

Autorul excepției invocă încălcarea dispozițiilor constituționale cuprinse în art. 44, referitoare la dreptul de proprietate privată.

Examinând excepția de neconstituționalitate, Curtea constată următoarele:

Art. 4 alin. (2) din Legea nr. 10/2001 prevede că de dispozițiile legii speciale în materia restituirii imobilelor preluate în mod abuziv în perioada 6 martie 1945 — 22 decembrie 1989 beneficiază și moștenitorii legali sau testamentari ai persoanelor fizice îndreptățite, astfel cum au fost acestea din urmă stabilite prin art. 3 alin. (1) lit. a) din aceeași lege. Astfel, Curtea constată că includerea de către legiuitor în sfera persoanelor îndreptățite la restituire și a celor care au vocație succesorală testamentară sau legală este în acord cu dispozițiile constituționale privind garantarea și ocrotirea proprietății private. De altfel, este dreptul statului de a hotărî neîngrădit asupra modului în care foștii proprietari sau moștenitorii acestora vor beneficia de reparații pentru prejudiciile suferite în perioada 6 martie 1945 — 22 decembrie 1989.

Cât privește prevederile art. 676 din Codul civil, astfel cum au fost modificate prin art. 4 din Legea asupra impozitului progresiv pe succesiuni din 28 iulie 1921 și potrivit cărora, pe linie colaterală, rudele succed până la al patrulea grad inclusiv, Curtea, de asemenea, nu poate reține criticile de neconstituționalitate ale autorului.

Astfel, în legislația română instituția moștenirii este concepută, în cadrul devoluțiunii legale, ca o moștenire de familie. În unele cazuri însă legăturile de rudenie pot fi foarte îndepărtate, ceea ce ar înlătura caracterul de succesiune de familie recunoscut instituției moștenirii, astfel încât, în mod corect, legiuitorul a limitat, pe linie colaterală, vocația succesorală legală la gradul al patrulea inclusiv, cu respectarea proximității gradelor de rudenie.

În aceste condiții, Curtea constată că prevederile de lege criticate sunt în acord cu dispozițiile constituționale ale art. 44 privind garantarea și ocrotirea proprietății private.

Pentru considerentele expuse, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, precum și al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Respinge excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 4 alin. (2) din Legea nr. 10/2001 privind regimul juridic al unor imobile preluate în mod abuziv în perioada 6 martie 1945 — 22 decembrie 1989 și ale art. 676 din Codul civil, excepție ridicată de Ștefan Lenghel în Dosarul nr. 28.788/3/2006 al Înaltei Curți de Casație și Justiție — Secția civilă și de proprietate intelectuală.

Definitivă și general obligatorie.

Pronunțată în ședința publică din data de 23 iunie 2009.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE,

prof. univ. dr. **IOAN VIDA**

Magistrat-asistent,

Mihaela Ionescu

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 914

din 23 iunie 2009

referitoare la excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 23 și art. 24
din Legea contenciosului administrativ nr. 554/2004

Ioan Vida	— președinte
Nicolae Cochinescu	— judecător
Aspazia Cojocar	— judecător
Acsinte Gaspar	— judecător
Petre Lăzăroiu	— judecător
Puskás Valentin Zoltán	— judecător
Augustin Zegrean	— judecător
Antonia Constantin	— procuror
Valentina Bărbățeanu	— magistrat-asistent

Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a prevederilor art. 23 și 24 din Legea contenciosului administrativ nr. 554/2004, excepție ridicată de Alexandru I. Alexandrescu în Dosarul nr. 1.982/42/2007 al Înaltei Curți de Casație și Justiție — Secția de contencios administrativ și fiscal.

La apelul nominal se constată lipsa părților, față de care procedura de citare a fost legal îndeplinită.

Cauza fiind în stare de judecată, președintele Curții acordă cuvântul reprezentantului Ministerului Public, care pune concluzii de respingere ca neîntemeiată a excepției de neconstituționalitate.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, constată următoarele:

Prin Încheierea din 13 ianuarie 2009, pronunțată în Dosarul nr. 1.982/42/2007, **Înalta Curte de Casație și Justiție — Secția de contencios administrativ și fiscal a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 23 și 24 din Legea contenciosului administrativ nr. 554/2004**. Excepția de neconstituționalitate a fost ridicată de Alexandru I. Alexandrescu într-un litigiu referitor la dreptul la pensie.

În motivarea excepției de neconstituționalitate, autorul acesteia susține că, prin textele de lege criticate, nu se garantează controlul judecătoresc al actelor administrative emise de autoritățile publice pe calea contenciosului administrativ, întrucât este posibil ca, după ce un act administrativ a fost anulat ca nelegal de o instanță judecătorească, conducătorul respectivei autorități să emită, ulterior, un nou act administrativ care să reia în totalitate vechea formulare și să îl repună în circuitul actelor normative. Într-o asemenea situație, persoana care a declanșat procesul în urma căruia actul administrativ a fost anulat trebuie să poarte o nouă sarcină, fiind afectate securitatea și garantarea drepturilor câștigate, dreptul la un proces echitabil și la soluționarea cauzelor într-un termen rezonabil. Autorul excepției critică lipsa unei reglementări care să constrângă ducerea la îndeplinirea a dispozițiilor hotărârii judecătorești prin care se anulează un act administrativ. Precizează că „autoritățile publice speculează această lacună a legii și emit un nou act administrativ identic cu cel anulat”. Susține că nu este asigurată egalitatea în drepturi, fiind dezavantajați „cei care anulează un act, întrucât există posibilitatea emiterii la infinit a unor acte administrative ilegale, cu același conținut”. În argumentarea acestor susțineri, invocă o serie de decizii pronunțate de Curtea Europeană a Drepturilor Omului, prin care aceasta a statuat că „diferența de tratament devine discriminare, în sensul art. 14 din Convenția pentru

apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale, atunci când se induc distincții între situații analoage și comparabile fără ca acestea să se bazeze pe o justificare rezonabilă și obiectivă”, și de Curtea de Justiție a Comunităților Europene, care a consacrat „principiul egalității ca unul dintre principiile generale ale dreptului comunitar, principiu ce exclude ca situațiile comparabile să fie tratate diferit și situațiile diferite să fie tratate similar, cu excepția cazului în care tratamentul este justificat obiectiv”.

Înalta Curte de Casație și Justiție — Secția de contencios administrativ și fiscal consideră că excepția de neconstituționalitate este neîntemeiată.

Potrivit prevederilor art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierea de sesizare a fost comunicată președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului Poporului, pentru a-și exprima punctele de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

Avocatul Poporului apreciază că dispozițiile de lege criticate sunt constituționale.

Președinții celor două Camere ale Parlamentului și Guvernul nu au comunicat punctele lor de vedere.

CURTEA,

examinând încheierea de sesizare, punctul de vedere al Avocatului Poporului, raportul întocmit de judecătorul-raportor, concluziile procurorului, dispozițiile legale criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, precum și ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze excepția de neconstituționalitate.

Obiectul excepției de neconstituționalitate îl constituie prevederile art. 23 și 24 din Legea contenciosului administrativ nr. 554/2004, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 1.154 din 7 decembrie 2004, modificată prin Legea nr. 262/2007, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 510 din 30 iulie 2007. Textele de lege criticate au următorul cuprins:

„Art. 23. — *Hotărârile judecătorești definitive și irevocabile prin care s-a anulat în tot sau în parte un act administrativ cu caracter normativ sunt general obligatorii și au putere numai pentru viitor. Acestea se publică obligatoriu după motivare, la solicitarea instanțelor, în Monitorul Oficial al României, Partea I, sau, după caz, în monitoarele oficiale ale județelor ori al municipiului București, fiind scutite de plata taxelor de publicare.*”;

„Art. 24. — (1) *Dacă în urma aditerii acțiunii autoritatea publică este obligată să încheie, să înlocuiască sau să modifice actul administrativ, să elibereze un alt înscris sau să efectueze anumite operațiuni administrative, executarea hotărârii definitive și irevocabile se face în termenul prevăzut în cuprinsul acesteia, iar în lipsa unui astfel de termen, în cel mult 30 de zile de la data rămânerii irevocabile a hotărârii.*

(2) *În cazul în care termenul nu este respectat, se aplică conducătorului autorității publice sau, după caz, persoanei obligate o amendă de 20% din salariul minim brut pe economie pe zi de întârziere, iar reclamantul are dreptul la despăgubiri pentru întârziere.*

(3) *Neexecutarea din motive imputabile sau nerespectarea hotărârilor judecătorești definitive și irevocabile pronunțate de instanța de contencios administrativ, în termen de 30 de zile de la data aplicării amenzii prevăzute la alin. (2), constituie infracțiune și se pedepsește cu închisoare de la 6 luni la 3 ani sau cu amendă de la 2.500 lei la 10.000 lei.*"

În opinia autorului excepției de neconstituționalitate, textele de lege criticate contravin următoarelor dispoziții din Constituție: art. 11 — *Dreptul internațional și dreptul intern*, art. 16 — *Egalitatea în drepturi*, art. 20 — *Tratatele internaționale privind drepturile omului*, art. 21 — *Accesul liber la justiție*, art. 52 — *Dreptul persoanei vătămate de o autoritate publică*, art. 124 — *Înfăptuirea justiției* și art. 126 alin. (6) care garantează controlul judecătoresc al actelor administrative ale autorităților publice, pe calea contenciosului administrativ. De asemenea, se invocă și prevederile din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale cuprinse la art. 6 — *Dreptul la un proces echitabil* și la art. 14 — *Interzicerea discriminării*, cele ale art. 1 din Protocolul nr. 12 la convenția amintită privind interzicerea generală a discriminării, precum și prevederile art. 1, 7 și 8 din Declarația universală a drepturilor omului, referitoare la egalitatea în drepturi a tuturor ființelor umane și la dreptul de acces efectiv la instanțele judiciare naționale competente.

Examinând excepția de neconstituționalitate, Curtea observă că prevederile art. 23 din Legea contenciosului administrativ nr. 554/2004 consacră, la nivelul legii organice, efectele *erga omnes* ale hotărârilor judecătorești definitive și irevocabile prin care s-a anulat, în tot sau în parte, un act administrativ cu caracter normativ. Opozabilitatea acestui tip de hotărâri față de toți subiecții de drept este asigurată, în mod concret, prin publicarea în Monitorul Oficial al României a hotărârilor judecătorești referitoare la actele administrative normative emise de Guvern și de celelalte organe centrale ale administrației publice, respectiv în monitoarele oficiale ale județelor a acelor hotărâri privitoare la anularea unor acte ale organelor administrației publice locale, corespunzătoare județelor, municipiilor, orașelor și comunelor. Utilitatea acestei publicări este incontestabilă, ținând cont de faptul că, prin natura lor, actele administrative cu caracter normativ se adresează unui număr nedeterminat de subiecte de drept.

Autorul excepției susține că acest text de lege nu garantează controlul judecătoresc al actelor administrative pe calea contenciosului administrativ, întrucât, în opinia sa, este posibil ca, după ce un act administrativ a fost anulat ca nelegal de o instanță judecătorească, conducătorul autorității administrative să emită, ulterior, un nou act administrativ care să reia în totalitate vechea formulare și să îl repună în circuitul actelor normative. Or, publicitatea impusă prin dispozițiile art. 23 din

Pentru considerentele expuse mai sus, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, precum și al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Respinge excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 23 și art. 24 din Legea contenciosului administrativ nr. 554/2004, excepție ridicată de Alexandru I. Alexandrescu în Dosarul nr. 1.982/42/2007 al Înaltei Curți de Casație și Justiție — Secția de contencios administrativ și fiscal.

Definitivă și general obligatorie.

Pronunțată în ședința publică din data de 23 iunie 2009.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE,

prof. univ. dr. **IOAN VIDA**

Legea contenciosului administrativ nr. 554/2004 constituie soluția pe care legiuitorul a înțeles să o adopte tocmai în scopul preîntâmpinării unor litigii repetitive purtând asupra aceluiași obiect. De aceea, cercul vicios pe care îl prefigurează autorul excepției în critica sa nu are suport în realitate, întrucât autorității de lucru judecat a hotărârilor definitive și irevocabile pronunțate de instanțele de contencios administrativ în ceea ce privește legalitatea actelor administrative cu caracter normativ i se dă eficiență inclusiv prin textul de lege criticat. De altfel, Curtea observă că autorul excepției pornește, în argumentarea criticii de neconstituționalitate, de la prezumția relei-credințe a conducătorului autorității administrative emitente a actului vizat și de la premisa nerespectării de către acesta a dispozițiilor cuprinse în hotărârea judecătorească. Or, asemenea ipoteze nu pot fi luate în considerare în examinarea constituționalității textului de lege criticat, în condițiile în care principiul supremației dreptului, al statului de drept și al respectării ordinii de drept reprezintă bazele funcționării unei societăți democratice, iar forța obligatorie a dispozițiilor impuse prin hotărârile judecătorești definitive și irevocabile constituie una dintre consecințele existenței acestor principii constituționale.

Textul art. 24 din Legea nr. 554/2004 are în vedere situația în care în sarcina unei autorități publice a fost instituită obligația de a face constând în încheierea, înlocuirea sau modificarea actului administrativ, eliberarea unui alt înscris ori efectuarea anumitor operațiuni administrative. Prevederea criticată introduce un mijloc de constrângere a conducătorilor autorităților publice în vederea executării hotărârilor care dispun în acest sens, conferind, o dată în plus, eficacitate în ceea ce privește ducerea la îndeplinire a acestora.

Curtea constată că cele două texte de lege ce formează obiect al excepției nu afectează egalitatea cetățenilor în fața legii și a autorităților publice, fiind deopotrivă aplicabile tuturor celor aflați în situațiile reglementate de normele juridice cuprinse în acestea, fără să creeze vreun tratament juridic discriminatoriu aplicabil anumitor subiecte de drept. De aceea, textele de lege criticate sunt în concordanță și cu jurisprudența Curții Europene a Drepturilor Omului și a Curții de Justiție a Comunităților Europene invocate de autorul excepției.

Totodată, Curtea constată că textele de lege criticate nu îngădesc în niciun mod accesul liber la justiție și nu sunt de natură să conducă la înfrângerea principiilor înscrise în art. 124 din Constituție, ce stau la baza înfăptuirii justiției, fiind, în plus, o expresie a garanției consacrate de art. 126 alin. (6) din Legea fundamentală în ceea ce privește controlul actelor administrative pe calea contenciosului administrativ, în condițiile unui proces echitabil ce întrunește exigențele art. 6 din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale.

Magistrat-asistent,
Valentina Bărbățeanu

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 915

din 23 iunie 2009

referitoare la excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 96 alin. (2) și (3) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 195/2005 privind protecția mediului

Ioan Vida — președinte
 Nicolae Cochinescu — judecător
 Aspazia Cojocar — judecător
 Acșinte Gaspar — judecător
 Petre Lăzăroiu — judecător
 Puskás Valentin Zoltán — judecător
 Augustin Zegrean — judecător
 Antonia Constantin — procuror
 Valentina Bărbățeanu — magistrat-asistent

Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a prevederilor art. 96 alin. (2) și (3) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 195/2005 privind protecția mediului, excepție ridicată de Societatea Comercială „Galco” — S.A. din comuna Vădeni în Dosarul nr. 5.273/196/2008 al Judecătoriei Brăila — Secția civilă.

La apelul nominal se constată lipsa părților, față de care procedura de citare a fost legal îndeplinită.

Cauza fiind în stare de judecată, președintele Curții acordă cuvântul reprezentantului Ministerului Public, care pune concluzii de respingere ca neîntemeiată a excepției de neconstituționalitate.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, constată următoarele:

Prin Încheierea din 14 ianuarie 2009, pronunțată în Dosarul nr. 5.273/196/2008, **Judecătoria Brăila — Secția civilă a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 96 alin. (2) și (3) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 195/2005 privind protecția mediului.** Excepția de neconstituționalitate a fost ridicată de Societatea Comercială „Galco” — S.A. din comuna Vădeni într-o cauză având ca obiect anularea unui proces-verbal de stabilire și sancționare a unor contravenții.

În motivarea excepției de neconstituționalitate autorul acesteia susține că textele de lege criticate sunt discriminatorii, întrucât, pentru fapte identice, sancțiunea aplicată unei persoane fizice este mai mică decât cea aplicată unei persoane juridice. Arată că se creează o diferențiere nejustificată între persoanele fizice și cele juridice, patrimoniul contravenientului persoană juridică fiind diminuat mai mult decât cel al contravenientului persoană fizică. În opinia sa, prevederile criticate nu asigură libertatea comerțului, concurența loială și cadrul favorabil, echitabil, pentru valorificarea tuturor factorilor de producție, bazat pe libera inițiativă și concurență.

Judecătoria Brăila — Secția civilă consideră că excepția de neconstituționalitate este neîntemeiată.

Potrivit prevederilor art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierea de sesizare a fost comunicată președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului Poporului, pentru a-și exprima punctele de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

Guvernul opinează în sensul respingerii ca neîntemeiată a excepției de neconstituționalitate, invocând cele statuate de Curtea Constituțională în jurisprudența sa în materie.

Avocatul Poporului apreciază că dispozițiile de lege criticate sunt constituționale.

Președinții celor două Camere ale Parlamentului nu au comunicat punctele lor de vedere.

CURTEA,

examinând încheierea de sesizare, punctele de vedere ale Guvernului și Avocatului Poporului, raportul întocmit de judecătorul-raportor, concluziile procurorului, dispozițiile legale criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, precum și ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze excepția de neconstituționalitate.

Obiectul excepției de neconstituționalitate îl constituie prevederile art. 96 alin. (2) și (3) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 195/2005 privind protecția mediului, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 1.196 din 30 decembrie 2005, aprobată cu modificări și completări prin Legea nr. 265/2006, care au următorul cuprins:

— Art. 96 alin. (2): „(2) *Constituie contravenții și se sancționează cu amendă de la 5.000 lei (RON) la 10.000 lei (RON), pentru persoane fizice, și de la 30.000 lei (RON) la 60.000 lei (RON), pentru persoane juridice, încălcarea următoarelor prevederi legale: [...]*”;

— Art. 96 alin. (3): „(3) *Constituie contravenții și se sancționează cu amendă de la 7.500 lei (RON) la 15.000 lei (RON), pentru persoane fizice, și de la 50.000 lei (RON) la 100.000 lei (RON), pentru persoane juridice, încălcarea următoarelor prevederi legale: [...]*”.

În opinia autorului excepției de neconstituționalitate, textele de lege criticate contravin următoarelor dispoziții din Constituție: art. 16 alin. (1) și (2) privind egalitatea cetățenilor în fața legii, fără privilegiu și fără discriminări, art. 44 alin. (2) potrivit căruia proprietatea privată este garantată în mod egal, indiferent de titular, și art. 135 alin. (1) și (2) lit. a) care prevede că economia României este economie de piață, bazată pe libera inițiativă și concurență și că statul trebuie să asigure libertatea comerțului, protecția concurenței loiale, crearea cadrului favorabil pentru valorificarea tuturor factorilor de producție.

Examinând excepția de neconstituționalitate, Curtea observă că prevederile art. 96 alin. (2) și (3) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 195/2005 au mai format obiect al controlului de constituționalitate, instanța de contencios constituțional pronunțându-se asupra acestora, prin prisma unor critici similare și prin raportare la aceleași texte din Legea fundamentală ca și cele invocate în prezenta cauză. Prin Decizia nr. 143 din 20 februarie 2007, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 248 din 13 aprilie 2007, Curtea a statuat că textul de lege ce formează obiectul excepției este constituțional, pentru motivele acolo reținute. Întrucât nu au fost relevate elemente noi care să justifice reconsiderarea acestei jurisprudențe, soluția pronunțată cu acel prilej și argumentele pe care aceasta s-a bazat își păstrează valabilitatea și în prezenta cauză, inclusiv în ceea ce privește art. 96 alin. (3), în raport de care nu au fost formulate critici distincte.

Pentru considerentele expuse mai sus, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, precum și al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Respinge excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 96 alin. (2) și (3) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 195/2005 privind protecția mediului, excepție ridicată de Societatea Comercială „Galco” — S.A. din comuna Vădeni în Dosarul nr. 5.273/196/2008 al Judecătorei Brăila — Secția civilă.

Definitivă și general obligatorie.

Pronunțată în ședința publică din data de 23 iunie 2009.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE,
prof. univ. dr. **IOAN VIDA**

Magistrat-asistent,
Valentina Bărbățeanu

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 918

din 23 iunie 2009

**referitoare la excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 4 alin. (1) lit. c)
din Legea nr. 50/1991 privind autorizarea executării lucrărilor de construcții**

Ioan Vida	— președinte
Nicolae Cochinescu	— judecător
Aspazia Cojocaru	— judecător
Acsinte Gaspar	— judecător
Petre Lăzăroiu	— judecător
Puskás Valentin Zoltán	— judecător
Augustin Zegrean	— judecător
Antonia Constantin	— procuror
Valentina Bărbățeanu	— magistrat-asistent

Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a prevederilor art. 4 lit. c) din Legea nr. 50/1991 privind autorizarea executării lucrărilor de construcții, excepție ridicată de Fried Azriel în Dosarul nr. 18.847/3/2008 al Tribunalului București — Secția a IX-a de contencios administrativ și fiscal.

La apelul nominal se constată lipsa părților, față de care procedura de citare a fost legal îndeplinită.

Cauza fiind în stare de judecată, președintele Curții acordă cuvântul reprezentantului Ministerului Public, care pune concluzii de respingere ca neîntemeiată a excepției de neconstituționalitate.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, constată următoarele:

Prin Încheierea din 3 decembrie 2008, pronunțată în Dosarul nr. 18.847/3/2008, **Tribunalul București — Secția a IX-a de contencios administrativ și fiscal a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 4 lit. c) din Legea nr. 50/1991 privind autorizarea executării lucrărilor de construcții**. Excepția de neconstituționalitate a fost ridicată de Fried Azriel într-o cauză având ca obiect, în principal, soluționarea cererii de obligare a primarului sectorului 3 București la emiterea unei autorizații de construire.

În motivarea excepției de neconstituționalitate autorul acesteia susține că textul de lege criticat aduce atingere principiului egalității cetățenilor în fața legii și a autorităților publice, instituind un regim discriminatoriu pentru proprietarii imobilelor monumente istorice în raport cu proprietarii altor categorii de construcții în ceea ce privește organul administrației publice locale căruia trebuie să i se adreseze pentru obținerea autorizațiilor de construire. Precizează că, statuând că proprietatea privată este garantată și ocrotită în mod egal de către lege, „legiuitorul constituant a avut în vedere aplicarea

acelorași reguli față de obiectele dreptului de proprietate privată”, indiferent dacă este vorba despre construcții incluse în categoria monumentelor istorice sau nu. Arată că, deși art. 121 din Constituție recunoaște competența generală a primarilor de sector de a rezolva treburile publice, textul de lege criticat instituie exceptarea construcțiilor monumente istorice de la autorizarea primarului de sector. Totodată, menționează că însuși Ministerul Culturii și Cultelor recunoaște competența primarilor de sector de a emite autorizațiile de construire, în cuprinsul art. 4 din Instrucțiunile privind exercitarea competențelor de avizare și autorizare a executării intervențiilor la monumentele, ansamblurile și siturile istorice din municipiul București.

Tribunalul București — Secția a IX-a de contencios administrativ și fiscal consideră că excepția de neconstituționalitate este neîntemeiată, întrucât textul de lege reglementează o procedură specială de autorizare a efectuării lucrărilor de construire ori de modificare a clădirilor clasificate drept monumente istorice, din dorința de a asigura o protecție sporită acestora, justificată de importanța deosebită pe care astfel de monumente o reprezintă în peisajul urbanistic și cultural al capitalei și chiar al țării și de aplicarea unei viziuni unitare cu privire la modificările pe care astfel de clădiri le pot suferi.

Potrivit prevederilor art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierea de sesizare a fost comunicată președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului Poporului, pentru a-și exprima punctele de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

Guvernul opinează în sensul respingerii ca neîntemeiată a excepției de neconstituționalitate.

Avocatul Poporului consideră că textul de lege criticat este constituțional. Apreciază că acesta nu contravine niciuneia dintre prevederile constituționale invocate de autorul excepției.

Președinții celor două Camere ale Parlamentului nu au comunicat punctele lor de vedere.

CURTEA,

examinând încheierea de sesizare, punctele de vedere ale Guvernului și Avocatului Poporului, raportul întocmit de judecătorul-raportor, concluziile procurorului, dispozițiile legale criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție,

precum și ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze excepția de neconstituționalitate.

Obiectul excepției de neconstituționalitate îl constituie prevederile art. 4 alin. (1) lit. c) din Legea nr. 50/1991 privind autorizarea executării lucrărilor de construcții, republicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 933 din 13 octombrie 2004, cu modificările și completările ulterioare. Textul de lege criticat are următorul cuprins:

— Art. 4 alin. (1) lit. c): „(1) *Autorizațiile de construire se emit de președinții consiliilor județene, de primarul general al municipiului București, de primarii municipiilor, sectoarelor municipiului București, ai orașelor și comunelor pentru executarea lucrărilor definite la art. 3, după cum urmează: [...]*

c) *de primarul general al municipiului București, cu avizul primarilor sectoarelor municipiului București, pentru lucrările care se execută:*

1. *pe terenuri care depășesc limita administrativ-teritorială a unui sector și cele din extravilan;*

2. *la construcții reprezentând monumente istorice, clasate sau în procedură de clasare potrivit legii;*

3. *lucrări de modernizări, reabilitări, extinderi de rețele edilitare municipale, de transport urban subteran sau de suprafață, de transport și de distribuție, pentru: apă/canal, gaze, electrice, termoficare, comunicații — inclusiv fibră optică, precum și lucrări de modernizări și/sau reabilitări pentru străzile care sunt în administrarea Primăriei Municipiului București.”*

În opinia autorului excepției de neconstituționalitate, textele de lege criticate contravin următoarelor dispoziții din Constituție: art. 16 „Egalitatea în drepturi”, art. 44 „Dreptul de proprietate privată” și art. 121 „Autoritățile comunale și orașenești”.

Examinând excepția de neconstituționalitate, Curtea observă că dispozițiile art. 4 alin. (1) lit. c) din Legea nr. 51/1990 atribuie primarului general al municipiului București competența de a emite autorizații de construire pentru anumite lucrări, autorul excepției având în vedere, astfel cum rezultă din motivarea scrisă a acesteia, lucrările care se execută la construcții reprezentând monumente istorice, clasate sau în procedură de clasare, cuprinse la pct. 2 din textul criticat. În opinia autorului excepției, această reglementare legală instituie un regim discriminatoriu pentru proprietarii imobilelor care reprezintă monumente istorice, care pentru obținerea unei astfel de autorizații trebuie să se adreseze primarului general al municipiului București, spre deosebire de proprietarii imobilelor care nu sunt incluse în categoria menționată, care pot obține autorizația de construire de la primarul de sector. Față de aceste susțineri, Curtea constată că este neîntemeiată critica prin raportare la dispozițiile art. 16 alin. (1) din Constituție care consacră egalitatea cetățenilor în fața legii, fără privilegii și fără discriminări. Prin prisma jurisprudenței Curții Europene a Drepturilor Omului, instanța română de contencios constituțional a statuat că principiul constituțional al egalității nu are semnificația uniformității, existând posibilitatea instituirii unor

reglementări juridice diferite pentru situații care sunt diferite, în cazul în care aceasta se justifică în mod rațional și obiectiv. Or, reglementarea ce face obiectul prezentei excepții izvorăște dintr-un imperativ de interes general, constând în protejarea unor standarde valorice în ceea ce privește urbanismul și amenajarea teritoriului, precum și în asigurarea securității în construcții, mai cu seamă că textul are în vedere o categorie deosebită de imobile, respectiv monumentele istorice a căror conservare presupune un regim special.

De altfel, dispozițiile art. 1 paragraful 2 din Primul Protocol adițional la Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale prevăd că statele semnatare ale Convenției pot „adopta legile pe care le consideră necesare pentru a reglementa folosința bunurilor conform interesului general [...]”. În acest sens, Curtea Europeană a Drepturilor Omului, în Cauza *Meilacher și alții împotriva Austriei*, 1989, a statuat că astfel de legi sunt „necesare și obișnuite în domeniul construcțiilor, care, în societățile moderne, sunt o preocupare centrală a politicilor economice și sociale. Pentru a implementa astfel de politici, legislativul trebuie să aibă o largă marjă de apreciere atât în ceea ce privește stabilirea existenței unei probleme de interes public ce necesită măsuri de control, cât și în alegerea unor modalități de aplicare detaliate pentru implementarea măsurilor vizate”.

În ceea ce privește criticile referitoare la nesocotirea dreptului de proprietate privată, Curtea observă că, în jurisprudența sa, reprezentată, de exemplu, de Decizia nr. 77 din 14 martie 2002, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 266 din 22 aprilie 2002, sau Decizia nr. 199 din 14 aprilie 2005, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 507 din 15 iunie 2005, a reținut, în esență, că activitatea de edificare sau desființare a construcțiilor de orice natură trebuie să se supună rigorilor legii, iar „regimul legal al construcțiilor nu are legătură cu ocrotirea dreptului de proprietate. În măsura în care, însă, (...) exercitarea dreptului de proprietate se abate de la prevederile legale imperative, titularul dreptului de proprietate va suporta sancțiunile stabilite de lege, fără a se putea apăra invocând principiul constituțional al ocrotirii proprietății”.

În fine, Curtea constată că textul de lege criticat nu este de natură să nesocotească dispozițiile art. 121 din Constituție. Opțiunea legiuitorului de a atribui primarului general al municipiului București competența de a emite autorizații de construire pentru anumite lucrări nu contravine prin nimic prevederilor constituționale amintite, care stabilesc autoritățile administrației publice prin care se realizează autonomia locală în comune și orașe. Eventuala neconcordanță a diverselor acte normative, cum este cea de care se prevalează autorul prezentei excepții, între dispoziții cuprinse în Legea nr. 50/1991 și în instrucțiuni ale ministrului culturii și cultelor, nu poate constitui obiect al controlului de constituționalitate exercitat de Curtea Constituțională.

Pentru considerentele expuse mai sus, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, precum și al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Respinge excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 4 alin. (1) lit. c) din Legea nr. 50/1991 privind autorizarea executării lucrărilor de construcții, excepție ridicată de Fried Azriel în Dosarul nr. 18.847/3/2008 al Tribunalului București — Secția a IX-a de contencios administrativ și fiscal.

Definitivă și general obligatorie.

Pronunțată în ședința publică din data de 23 iunie 2009.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE,
prof. univ. dr. **IOAN VIDA**

Magistrat-asistent,
Valentina Bărbățeanu

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 954

din 25 iunie 2009

referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 85 din Codul penal

Ioan Vida — președinte
 Nicolae Cochinescu — judecător
 Aspazia Cojocaru — judecător
 Acsinte Gaspar — judecător
 Petre Lăzăroiu — judecător
 Puskás Valentin Zoltán — judecător
 Augustin Zegrean — judecător
 Iuliana Nedelcu — procuror
 Marieta Safta — magistrat-asistent-șef

Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 85 din Codul penal, excepție ridicată de Ionuț Vlad Gemănariu în Dosarul nr. 1.757/314/2007 al Curții de Apel Suceava — Secția minori și familie.

La apelul nominal lipsesc părțile, față de care procedura de citare este legal îndeplinită.

Cauza se află în stare de judecată.

Reprezentantul Ministerului Public pune concluzii de respingere a excepției de neconstituționalitate, arătând că dispozițiile legale criticate nu încalcă prevederile din Legea fundamentală invocate.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, reține următoarele:

Prin Încheierea din 4 februarie 2009, pronunțată în Dosarul nr. 1.757/314/2007, **Curtea de Apel Suceava — Secția minori și familie a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 85 din Codul penal**, excepție ridicată de Ionuț Vlad Gemănariu.

În motivarea excepției de neconstituționalitate se susține că textul de lege criticat este neconstituțional, deoarece limitează dreptul de a primi o a doua șansă în cadrul proceselor penale. În opinia autorului excepției, art. 85 din Codul penal ar trebui modificat prin inserarea unor paragrafe precum: „suspendarea condiționată a executării pedepsei se anulează doar în condițiile [...], este indicată conceperea unor condiții limitative care să mărească șansele inculpaților de a se reabilita.” Se mai arată că neconstituționalitatea acestui text legal constă în „simplitatea în care a fost conceput”, „în lipsa unor prevederi legale precise, a unor condiții de aplicare”.

Curtea de Apel Suceava — Secția minori și familie opinează că dispozițiile legale criticate sunt constituționale, invocând și jurisprudența Curții Constituționale în materie.

În conformitate cu dispozițiile art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierea de sesizare a fost comunicată președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului Poporului, pentru a-și exprima punctele de vedere asupra excepției de neconstituționalitate ridicate.

Avocatul Poporului consideră că normele criticate sunt constituționale.

Președinții celor două Camere ale Parlamentului și Guvernul nu au comunicat punctele lor de vedere cu privire la excepția de neconstituționalitate.

CURTEA,

examinând încheierea de sesizare, punctul de vedere al Avocatului Poporului, raportul întocmit de judecătorul-raportor, concluziile procurorului, dispozițiile legale criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze excepția de neconstituționalitate.

Obiectul excepției de neconstituționalitate îl constituie art. 85 din Codul penal, potrivit căruia: *„Dacă se descoperă că cel condamnat mai săvârșise o infracțiune înainte de pronunțarea hotărârii prin care s-a dispus suspendarea sau până la rămânerea definitivă a acesteia, pentru care i s-a aplicat pedeapsa închisorii chiar după expirarea termenului de încercare, suspendarea condiționată a executării pedepsei se anulează, aplicându-se, după caz, dispozițiile privitoare la concursul de infracțiuni sau recidivă.”*

Anularea suspendării executării pedepsei nu are loc, dacă infracțiunea care ar fi putut atrage anularea a fost descoperită după expirarea termenului de încercare.

În cazurile prevăzute în alin. 1, dacă pedeapsa rezultată în urma contopirii nu depășește 2 ani, instanța poate aplica dispozițiile art. 81. În cazul când se dispune suspendarea condiționată a executării pedepsei, termenul de încercare se calculează de la data rămânerii definitive a hotărârii prin care s-a pronunțat anterior suspendarea condiționată a executării pedepsei.”

Dispozițiile constituționale invocate în motivarea excepției sunt cele ale art. 4 alin. (2) privind criteriile egalității în drepturi, ale art. 16 referitoare la egalitatea în drepturi, ale art. 20 referitoare la tratatele internaționale privind drepturile omului, ale art. 21 referitoare la accesul liber la justiție, ale art. 24 referitoare la dreptul la apărare, ale art. 126 alin. (3) referitoare la interpretarea și aplicarea unitară a legii, cu raportare la art. 6 din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale privind dreptul la un proces echitabil, la art. 4 din Protocolul nr. 7 la Convenție și la Declarația universală a drepturilor omului.

Examinând excepția de neconstituționalitate astfel cum a fost formulată, Curtea constată că motivarea acesteia vizează, în esență, caracterul lacunar al art. 85 din Codul penal, care este criticat pentru „simplitatea” redactării și pentru ceea ce nu prevede *in terminis*. Se solicită în acest sens modificarea textului de lege criticat, autorul excepției de neconstituționalitate indicând în mod expres ce paragrafe ar trebui inserate în cuprinsul acestuia, pentru a fi în acord cu dispozițiile constituționale și din actele internaționale invocate. Asemenea critici nu intră în competența de soluționare a Curții Constituționale, care, potrivit art. 2 alin. (3) din Legea nr. 47/1992, *„se pronunță numai asupra constituționalității actelor cu privire la care a fost sesizată, fără a putea modifica sau completa prevederile supuse controlului”*.

Pentru motivele mai sus arătate, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, precum și al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 alin. (1) și (6) din Legea nr. 47/1992,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Respinge, ca fiind inadmisibilă, excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 85 din Codul penal, excepție ridicată de Ionuț Vlad Gemănariu în Dosarul nr. 1.757/314/2007 al Curții de Apel Suceava — Secția minori și familie.

Definitivă și general obligatorie.

Pronunțată în ședința publică din data de 25 iunie 2009.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE,
prof. univ. dr. **IOAN VIDA**

Magistrat-asistent-șef,
Marieta Safta

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 958

din 25 iunie 2009

referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 42 alin. (1) din Legea nr. 275/2006 privind executarea pedepselor și a măsurilor dispuse de organele judiciare în cursul procesului penal

Ioan Vida	— președinte
Nicolae Cochinescu	— judecător
Aspazia Cojocaru	— judecător
Acsinte Gaspar	— judecător
Petre Lăzăroiu	— judecător
Puskás Valentin Zoltán	— judecător
Augustin Zegrean	— judecător
Iuliana Nedelcu	— procuror
Marieta Safta	— magistrat-asistent-șef

Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 42 alin. (1) din Legea nr. 275/2006 privind executarea pedepselor și a măsurilor dispuse de organele judiciare în cursul procesului penal, excepție ridicată de Faur Nistor Isai în Dosarul nr. 11.337/55/2008 al Judecătoria Arad.

La apelul nominal lipsesc părțile, față de care procedura de citare este legal îndeplinită.

Cauza se află în stare de judecată.

Reprezentantul Ministerului Public pune concluzii de respingere a excepției de neconstituționalitate ca inadmisibilă.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, reține următoarele:

Prin Încheierea din 28 ianuarie 2009, pronunțată în Dosarul nr. 11.337/55/2008, **Judecătoria Arad a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 42 alin. (1) din Legea nr. 275/2006 privind executarea pedepselor și a măsurilor dispuse de organele judiciare în cursul procesului penal**, excepție ridicată de Faur Nistor Isai.

În motivarea excepției de neconstituționalitate se susține că textul de lege criticat este neconstituțional, deoarece limitează categoria de acte pe care persoanele condamnate pot să le primească în fotocopie.

Judecătoria Arad opinează că dispozițiile legale criticate sunt constituționale, deoarece acestea au un caracter special față de legea generală, respectiv Legea nr. 544/2001. În aceste

condiții, în situația în care persoana condamnată dorește să obțină alte informații decât cele existente în dosarul individual de condamnat, la dosarul medical sau la rapoartele de incident, are posibilitatea de a se folosi de procedura instituită de legea-cadru, adică Legea nr. 544/2001 privind liberul acces la informații.

În conformitate cu dispozițiile art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierea de sesizare a fost comunicată președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului Poporului, pentru a-și exprima punctele de vedere asupra excepției de neconstituționalitate ridicate.

Avocatul Poporului consideră că textul de lege criticat este constituțional, întrucât nu aduce atingere prevederilor din Legea fundamentală invocate.

Președinții celor două Camere ale Parlamentului și Guvernul nu au comunicat punctele lor de vedere cu privire la excepția de neconstituționalitate.

CURTEA,

examinând încheierea de sesizare, punctul de vedere al Avocatului Poporului, raportul întocmit de judecătorul-raportor, concluziile procurorului, dispozițiile legale criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze excepția de neconstituționalitate.

Obiectul excepției de neconstituționalitate îl constituie dispozițiile art. 42 alin. (1), cu denumirea marginală *Dreptul la consultarea documentelor de interes personal*, din Legea nr. 275/2006 privind executarea pedepselor și a măsurilor dispuse de organele judiciare în cursul procesului penal, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 627 din 20 iulie 2006, care au următorul conținut: „*Persoana condamnată sau oricare altă persoană, cu acordul persoanei*

condamnate, are acces la dosarul individual, la dosarul medical și la rapoartele de incident și poate obține, la cerere, fotocopii ale acestora.”

În motivarea excepției autorul acesteia susține că prevederile legale menționate încalcă dispozițiile constituționale ale art. 1 alin. (3) referitoare la România ca stat de drept, ale art. 11 referitoare la *Dreptul internațional și dreptul intern*, ale art. 16 referitoare la *Egalitatea în drepturi*, ale art. 20 referitoare la *Tratatele internaționale privind drepturile omului*, ale art. 21 referitoare la *Accesul liber la justiție*, ale art. 24 referitoare la *Dreptul la apărare*, ale art. 53 referitoare la *Restrângerea exercițiului unor drepturi sau al unor libertăți* și ale art. 148 referitoare la *Integrarea în Uniunea Europeană*.

Examinând excepția de neconstituționalitate astfel cum a fost formulată, Curtea constată că dispozițiile legale criticate reglementează dreptul persoanelor aflate în executarea pedepselor privative de libertate de a consulta o serie de documente de interes personal și de a obține, la cerere, fotocopii ale acestora. Autorul excepției consideră că aceste prevederi

Pentru motivele mai sus arătate, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, precum și al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 alin. (1) și (6) din Legea nr. 47/1992,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Respinge, ca fiind inadmisibilă, excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 42 alin. (1) din Legea nr. 275/2006 privind executarea pedepselor și a măsurilor dispuse de organele judiciare în cursul procesului penal, excepție ridicată de Faur Nistor Isai în Dosarul nr. 11.337/55/2008 al Judecătoriei Arad.

Definitivă și general obligatorie.

Pronunțată în ședința publică din data de 25 iunie 2009.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE,
prof. univ. dr. **IOAN VIDA**

Magistrat-asistent-șef,
Marieta Safta

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 959

din 25 iunie 2009

referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 58 lit. c) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 23/2008 privind pescuitul și acvacultura

Ioan Vida	— președinte
Nicolae Cochinescu	— judecător
Aspazia Cojocar	— judecător
Acsinte Gaspar	— judecător
Petre Lăzăroiu	— judecător
Puskás Valentin Zoltán	— judecător
Augustin Zegrean	— judecător
Antonia Constantin	— procuror
Marieta Safta	— magistrat-asistent-șef

Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 58 lit. c) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 23/2008 privind pescuitul și acvacultura, excepție ridicată de Federația Pescarului Profesionist din România „Fishing House Fluvia Ro 2003” în Dosarul nr. 2.796/229/2008 al Judecătoriei Fetești.

La apelul nominal lipsesc părțile, față de care procedura de citare este legal îndeplinită.

contravin mai multor dispoziții din Constituție, deoarece este nemulțumit de modul de soluționare a cererii sale de a obține fotocopii ale unor documente în vederea înaintării lor către Curtea Europeană a Drepturilor Omului. Or, asemenea aspecte nu pot fi convertite în vicii de constituționalitate și, prin urmare, nu intră în competența Curții Constituționale, care, potrivit art. 2 alin. (3) din Legea nr. 47/1992, se pronunță numai asupra constituționalității actelor cu privire la care a fost sesizată.

Tot astfel, nu intră în competența Curții Constituționale completarea textului de lege criticat care, în opinia autorului excepției, limitează categoria de acte pe care persoanele condamnate pot să le primească în fotocopie. În plus, așa cum s-a mai pronunțat Curtea Constituțională în jurisprudența sa, de exemplu prin Decizia nr. 338 din 18 martie 2008, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 257 din 1 aprilie 2008, dreptul de a obține fotocopiarea unor documente care îl vizează pe petent nu este un drept constituțional, o astfel de cerere nefiind admisibilă în orice condiții.

Cauza se află în stare de judecată.

Reprezentantul Ministerului Public pune concluzii de respingere a excepției de neconstituționalitate, arătând că dispozițiile legale criticate nu încalcă prevederile din Legea fundamentală invocate.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, reține următoarele:

Prin Încheierea din 28 ianuarie 2009, pronunțată în Dosarul nr. 2.796/229/2008, **Judecătoria Fetești a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 58 lit. c) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 23/2008 privind pescuitul și acvacultura**, excepție ridicată de Federația Pescarului Profesionist din România „Fishing House Fluvia Ro 2003”.

În motivarea excepției de neconstituționalitate se susține că textul de lege criticat este neconstituțional, deoarece

împiedică proprietarul unor ambarcațiuni să hotărască cine își desfășoară activitatea pe acestea. Se arată în acest sens de către autorul excepției că, deși are calitatea de proprietar, „poliția decide pe cine să pună pe barcă și pe cine nu.” Astfel, în speță, Inspectoratul Județean al Poliției de Frontieră Ialomița a sancționat contravențional pe numitul Constantin Tănase pentru faptul că „folosea o ambarcațiune în a cărei licență de pescuit nu figura nici ca proprietar, și nici ca operator.”

Judecătoria Fetești consideră că dispozițiile legale criticate sunt constituționale. Se arată în acest sens că nu este încălcat dreptul de asociere, deoarece dispozițiile art. 40 din Constituție se referă la libertatea de asociere a cetățenilor, iar nu la asocierea unor societăți comerciale în vederea desfășurării unor activități comerciale pentru obținerea de profit. De asemenea, stabilirea unor sancțiuni contravenționale chiar în ramura în care o persoană își desfășoară activitatea nu îngrădește dreptul acesteia de a munci, însă cu respectarea condițiilor pe care legea le impune în domeniul respectiv. Tot astfel, stabilirea unor reguli privind economia pescuitului se justifică prin prevederile art. 44 alin. (7) din Constituție, prin care se stabilește o limită a dreptului de proprietate, în sensul că exercitarea acestuia obligă în egală măsură la respectarea sarcinilor privind protecția mediului.

În conformitate cu dispozițiile art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierea de sesizare a fost comunicată președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului Poporului, pentru a-și exprima punctele de vedere asupra excepției de neconstituționalitate ridicate.

Guvernul, arătând că autorul excepției nu formulează niciun argument care să justifice pretinsa încălcare a prevederilor constituționale, apreciază că excepția de neconstituționalitate este inadmisibilă.

Avocatul Poporului consideră că textul de lege criticat este constituțional, întrucât nu aduce atingere prevederilor din Legea fundamentală invocate.

Președinții celor două Camere ale Parlamentului nu au comunicat punctele lor de vedere cu privire la excepția de neconstituționalitate.

CURTEA,

examinând încheierea de sesizare, punctele de vedere ale Guvernului și Avocatului Poporului, raportul întocmit de judecătorul-raportor, concluziile procurorului, dispozițiile legale

criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze excepția de neconstituționalitate.

Obiectul excepției de neconstituționalitate îl constituie art. 58 lit. c) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 23/2008 privind pescuitul și acvacultura, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 180 din 10 martie 2008, având următorul cuprins: „*Următoarele fapte constituie contravenție și se sancționează cu amenda de la 300 lei la 600 lei [...]:*

c) încălcarea condițiilor de autorizare și/sau de licențiere.”

În motivarea excepției de neconstituționalitate se susține că prevederile legale menționate încalcă dispozițiile constituționale ale art. 40 — *Dreptul de asociere*, ale art. 41 — *Munca și protecția socială a muncii* și ale art. 44 — *Dreptul de proprietate privată*.

Examinând excepția de neconstituționalitate astfel cum a fost formulată, Curtea constată că aceasta este neîntemeiată.

Astfel, stabilirea unei contravenții și sancționarea acesteia cu amendă reprezintă o opțiune legitimă a legiuitorului, care, cu referire la prevederile din ordonanța de urgență criticată, exprimă preocuparea statului pentru stabilirea unui cadru juridic pentru administrarea sectorului pescăresc, prin conservarea și exploatarea durabilă a resurselor piscicole în conformitate cu politica comunitară în domeniul pescuitului, scop declarat chiar în preambulul Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 23/2008.

Nu se îngrădește astfel sub niciun aspect dreptul la muncă și la protecția socială a muncii și nici dreptul de proprietate privată, al cărui conținut și limite sunt stabilite de lege, în condițiile art. 44 alin. (1) teza a doua din Constituție. Tot astfel, nu poate fi primită susținerea potrivit căreia, prin sancționarea încălcării condițiilor de autorizare și licențiere impuse de lege, se aduce atingere dreptului de asociere.

De altfel, autorul excepției, deși indică o serie de texte constituționale pretins încălcate prin norma criticată, este nemulțumit, în realitate, de sancțiunea aplicată în temeiul acestei norme, considerând că amenda a fost dată „pe nedrept”. Asemenea critici nu intră însă în competența de soluționare a Curții Constituționale, ci a instanței de judecată investite cu soluționarea plângerii contravenționale.

Pentru motivele mai sus arătate, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, precum și al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 alin. (1) și (6) din Legea nr. 47/1992,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Respinge excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 58 lit. c) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 23/2008 privind pescuitul și acvacultura, excepție ridicată de Federația Pescarului Profesionist din România „Fishing House Fluvia Ro 2003” în Dosarul nr. 2.796/229/2008 al Judecătoriei Fetești.

Definitivă și general obligatorie.

Pronunțată în ședința publică din data de 25 iunie 2009.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE,
prof. univ. dr. **IOAN VIDA**

Magistrat-asistent-șef,
Marieta Safta

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 960

din 25 iunie 2009

referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 47 din Legea nr. 59/1934 asupra Cecului

Ioan Vida — președinte
 Nicolae Cochinescu — judecător
 Aspazia Cojocar — judecător
 Acsinte Gaspar — judecător
 Petre Lăzăroiu — judecător
 Puskás Valentin Zoltán — judecător
 Augustin Zegrean — judecător
 Antonia Constantin — procuror
 Marieta Safta — magistrat-asistent-șef

Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 47 din Legea nr. 59/1934 asupra Cecului, excepție ridicată de Societatea Comercială „Ecoforest International” — S.R.L. în Dosarul nr. 2.831/114/2008 al Tribunalului Buzău — Secția comercială și de contencios administrativ.

La apelul nominal lipsesc părțile, față de care procedura de citare este legal îndeplinită.

Cauza se află în stare de judecată.

Reprezentantul Ministerului Public pune concluzii de respingere a excepției de neconstituționalitate, arătând că dispozițiile legale criticate nu încalcă prevederile din Legea fundamentală invocate.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, reține următoarele:

Prin Încheierea din 4 februarie 2009, pronunțată în Dosarul nr. 2.831/114/2008, **Tribunalul Buzău — Secția comercială și de contencios administrativ a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 47 din Legea nr. 59/1934 asupra Cecului**, excepție ridicată de Societatea Comercială „Ecoforest International” — S.R.L.

În motivarea excepției de neconstituționalitate se susține, în esență, că textul de lege criticat este neconstituțional, deoarece, stabilind că toți cei care s-au obligat prin cec sunt ținuti solidar către posesor, în condițiile în care trăgătorul nu are nicio datorie către beneficiar, încalcă libertatea economică.

Tribunalul Buzău — Secția comercială și de contencios administrativ consideră că soluția legislativă criticată nu relevă niciun fine de neconstituționalitate, dreptul pentru realizarea accesului liber la o activitate economică astfel cum este garantat prin art. 45 din Constituție nefiind înfrânt.

În conformitate cu dispozițiile art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierea de sesizare a fost comunicată președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului Poporului, pentru a-și exprima punctele de vedere asupra excepției de neconstituționalitate ridicate.

Avocatul Poporului consideră că textul de lege criticat este constituțional, întrucât nu aduce atingere prevederilor din Legea fundamentală invocate.

Președinții celor două Camere ale Parlamentului și Guvernul nu au comunicat punctele lor de vedere cu privire la excepția de neconstituționalitate.

CURTEA,

examinând încheierea de sesizare, punctul de vedere al Avocatului Poporului, raportul întocmit de judecătorul-raportor, concluziile procurorului, dispozițiile legale criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze excepția de neconstituționalitate.

Obiectul excepției de neconstituționalitate îl constituie art. 47 din Legea nr. 59/1934 asupra Cecului, publicată în Monitorul Oficial nr. 100 din 1 mai 1934, cu modificările și completările ulterioare, având următorul cuprins: *„Toți cei care s-au obligat prin cec sunt ținuti solidar către posesor.*

Posesorul are dreptul de urmărire împotriva tuturor, individual sau colectiv, fără a fi ținut să observe ordinea în care s-au obligat.

Același drept îl are oricare semnatar care a plătit cecul.

Acțiunea pornită împotriva unuia din obligați nu împiedică urmărirea celorlalți, chiar dacă sunt posteriori aceuia împotriva căruia s-a procedat mai întâi.”

În motivarea excepției de neconstituționalitate se invocă dispozițiile art. 45 din Constituție — *Libertatea economică.*

Examinând excepția de neconstituționalitate astfel cum a fost formulată, Curtea constată că aceasta este neîntemeiată.

Dispozițiile legale criticate, care stabilesc că toți cei care s-au obligat prin cec sunt ținuti solidar către posesor, care are drept de urmărire împotriva tuturor, individual sau colectiv, fără a fi ținut să observe ordinea în care s-au obligat, instituie o procedură specială în materia executării creanțelor, derogatorie de la dreptul comun, prin intermediul căreia se urmărește recuperarea într-un timp cât mai scurt a acestor creanțe, și nu aduc atingere sub niciun aspect accesului liber al persoanei la o activitate economică, liberei inițiative și exercitării acestora în condițiile legii.

De altfel, așa cum a mai statuat Curtea Constituțională în jurisprudența sa, de exemplu, prin Decizia nr. 716 din 13 septembrie 2007, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 756 din 7 noiembrie 2007, specificul domeniului supus reglementării, și anume regimul juridic al cecului ca instrument de plată, a impus adoptarea unor soluții diferite față de cele din dreptul comun, legiuitorul având, conform atribuțiilor stabilite de art. 126 alin. (2) din Constituție, dreptul exclusiv de a reglementa prin lege procedura de judecată, cu condiția respectării celorlalte dispoziții din Constituție.

Pentru motivele mai sus arătate, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, precum și al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 alin. (1) și (6) din Legea nr. 47/1992,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Respinge excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 47 din Legea nr. 59/1934 asupra Cecului, excepție ridicată de Societatea Comercială „Ecoforest International” — S.R.L. în Dosarul nr. 2.831/114/2008 al Tribunalului Buzău — Secția comercială și de contencios administrativ.

Definitivă și general obligatorie.

Pronunțată în ședința publică din data de 25 iunie 2009.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE,
prof. univ. dr. **IOAN VIDA**

Magistrat-asistent-șef,
Marieta Safta

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 965

din 25 iunie 2009

referitoare la excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 7 alin. (1) și (3) din Legea contenciosului administrativ nr. 554/2004 și ale art. 7 alin. (9) teza finală din Legea nr. 50/1991 privind autorizarea executării lucrărilor de construcții

Ioan Vida	— președinte
Nicolae Cochinescu	— judecător
Aspazia Cojocar	— judecător
Acsinte Gaspar	— judecător
Petre Lăzăroi	— judecător
Puskás Valentin Zoltán	— judecător
Augustin Zegrean	— judecător
Antonia Constantin	— procuror
Claudia-Margareta Krupenschi	— magistrat-asistent

Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a prevederilor art. 7 alin. (1) și (3) din Legea contenciosului administrativ nr. 554/2004 și ale art. 7 alin. (9) teza finală din Legea nr. 50/1991 privind autorizarea executării lucrărilor de construcții, excepție ridicată de asociațiile de proprietari nr. 107, 132 și 192 din Târgoviște în Dosarul nr. 3.246,1/120/2008 al Tribunalului Dâmbovița — Secția comercială și de contencios administrativ.

La apelul nominal răspunde, pentru partea Primăria Municipiului Târgoviște, reprezentată de primar, consilier juridic Alice-Alina Suica, cu delegație depusă la dosar, lipsind celelalte părți, față de care procedura de citare a fost legal îndeplinită.

Magistratul-asistent învederează Curții faptul că partea Arhiepiscopia Târgoviște a trimis la dosar note scrise prin care solicită respingerea excepției și judecarea în lipsă. De asemenea, informează că apărătorul ales al autorilor excepției a transmis la dosar o cerere de amânare a judecării cauzei, din cauza imposibilității sale de prezentare din motive medicale, sens în care anexează imputernicirea avocațială, precum și certificat de concediu medical eliberat de medicul de familie, care atestă însă doar perioada acordării concediului medical, nu și afecțiunea pentru care acesta a fost necesar.

Președintele Curții pune în discuție cererea formulată.

Partea prezentă lasă la aprecierea Curții, iar reprezentantul Ministerului Public se opune acordării unui nou termen de judecată, arătând că autorii excepției au avut suficient timp, de la momentul invocării acesteia și până la primul termen de

judecată, să-și pregătească apărarea, iar avocatul ales avea obligația substituirii sale în caz de imposibilitate de prezentare; în plus, certificatul de concediu medical anexat nu este suficient de convingător, deoarece nu precizează motivul medical pentru care acesta a fost necesar a fi acordat.

Deliberând, Curtea respinge cererea, în temeiul art. 14 din Legea nr. 47/1992 și al art. 156 alin. 1 din Codul de procedură civilă, și, în continuare, acordă cuvântul părții prezente asupra excepției de neconstituționalitate invocate în cauză.

Reprezentantul părții Primăria Municipiului Târgoviște, prin primar, solicită respingerea excepției de neconstituționalitate, în acord cu jurisprudența în materie a Curții Constituționale, respectiv Decizia nr. 1.246/2008.

Reprezentantul Ministerului Public pune concluzii de respingere ca neîntemeiată a excepției de neconstituționalitate. Arată, în acest sens, că, prin Decizia nr. 1.355/2008, Curtea Constituțională a respins excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 7 alin. (1) și (3) din Legea contenciosului administrativ nr. 554/2004, răspunzând, prin argumentele acolo reținute, unor critici de neconstituționalitate asemănătoare celor formulate și în prezenta cauză, astfel că aceeași soluție se impune a fi menținută în continuare. Cât privește dispozițiile art. 7 alin. (9) teza finală din Legea nr. 50/1991 privind autorizarea executării lucrărilor de construcții, criticate, susține că nici acestea nu încalcă normele constituționale invocate. Arată, pe de o parte, că nu se poate pretinde egalitate de tratament juridic între persoanele fizice și juridice, iar, pe de altă parte, că titularul unei autorizații de construire este cel mai în măsură să cunoască situația reală a imobilului, și nu autoritatea publică emitentă a acelei autorizații, astfel că tot lui îi revine, în mod firesc, răspunderea pentru eventualele prejudicii ulterioare ce decurg din existența, la momentul emiterii actului administrativ, a unor litigii aflate pe rolul instanțelor judecătorești privind acel imobil. În plus, critica de neconstituționalitate privește, de fapt, modalitatea de interpretare a textului de lege

criticat, precum și anumite omisiuni de reglementare, aspecte ce nu pot fi reținute de instanța de contencios constituțional.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, reține următoarele:

Prin Încheierea din 30 ianuarie 2009, pronunțată în Dosarul nr. 3.246, 1/120/2008, **Tribunalul Dâmbovița — Secția comercială și de contencios administrativ a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 7 alin. (1) și (3) din Legea contenciosului administrativ nr. 554/2004 și ale art. 7 alin. (9) teza finală din Legea nr. 50/1991 privind autorizarea executării lucrărilor de construcții.**

Excepția a fost ridicată de asociațiile de proprietari nr. 107, 132 și 192 din Târgoviște într-o cauză de contencios administrativ având ca obiect o acțiune în anulare a unui act administrativ și suspendarea unor lucrări de construcții până la soluționarea irevocabilă a litigiului.

În motivarea excepției de neconstituționalitate autorii acesteia susțin că prevederile art. 7 din Legea contenciosului administrativ nr. 554/2004, stabilind obligația îndeplinirii unei proceduri prealabile adresării instanței de judecată, îngăduiesc accesul liber la justiție, inclusiv sub aspectul alin. (4) al art. 21 din Constituție, care garantează caracterul facultativ și gratuit al jurisdicțiilor speciale administrative.

Dispozițiile art. 7 alin. (9) teza finală din Legea nr. 50/1991 încalcă principiul egalității în drepturi, stabilit de art. 16 alin. (1) și (2) din Constituție, deoarece consacră „o prezumție legală absolută a nerăspunderii în fața legii și a autorităților administrative”, în sensul că autoritatea publică nu este responsabilă pentru prejudiciile cauzate prin emiterea unei autorizații de construire ilegale, deși la acel moment „există un litigiu pe rolul instanței judecătorești, privitor la imobil”.

Tribunalul Dâmbovița — Secția comercială și de contencios administrativ apreciază că textele de lege criticate nu vin în contradicție cu prevederile constituționale invocate, excepția de neconstituționalitate fiind neîntemeiată.

Potrivit dispozițiilor art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierea de sesizare a fost comunicată președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului Poporului, pentru a-și formula punctele de vedere cu privire la excepția de neconstituționalitate.

Guvernul apreciază că excepția de neconstituționalitate este neîntemeiată. Instituirea prin lege a obligației parcurgerii procedurii prealabile, în condițiile art. 7 din Legea contenciosului administrativ nr. 554/2004, nu are semnificația negării liberului acces la judecată, astfel cum arată Curtea Constituțională prin deciziile nr. 687/2008, nr. 927/2007 și nr. 382/2007. În ceea ce privește susținerile ce vizează neconstituționalitatea dispozițiilor art. 7 alin. (9) din Legea nr. 50/1991, Guvernul consideră că acestea nu pot fi reținute, deoarece textul criticat nu conține în sine norme cu caracter discriminatoriu, pe de o parte, iar pe de altă parte, acestea nu constituie veritabile critici de neconstituționalitate, ci mai degrabă interpretări proprii și fără temei ale autorului excepției. Oricum, se menționează că textul atacat are menirea de a atenționa însuși solicitantul autorizației de construire să depună diligență în raport cu autoritățile emitente, deoarece, în calitate de proprietar, este singurul care poate cunoaște eventualele situații litigioase ce pot interveni asupra imobilului său.

Avocatul Poporului apreciază că dispozițiile art. 7 alin. (1) și (3) din Legea nr. 554/2004 și ale art. 7 alin. (9) teza finală din Legea nr. 50/1991 sunt constituționale. În esență, se arată că, prin instituirea procedurii prealabile, legiuitorul nu a urmărit restrângerea accesului liber la justiție, ci, exclusiv, instaurarea unui climat de ordine indispensabil în vederea exercitării dreptului prevăzut de art. 21 din Constituție, și anume

prevenirea abuzurilor și protecția drepturilor și intereselor legitime ale celorlalte părți. Totodată, principiul egalității, prevăzut de art. 16 din Legea fundamentală, nu implică și egalitatea de tratament juridic între cetățeni și autoritățile publice și, atât timp cât norma criticată este aplicată în mod nediscriminatoriu destinatarilor săi, acest principiu este pe deplin respectat.

Președinții celor două Camere ale Parlamentului nu au comunicat punctele lor de vedere.

CURTEA,

examinând încheierea de sesizare, punctul de vedere al Guvernului și cel al Avocatului Poporului, raportul întocmit de judecătorul-raportor, susținerile părții prezente, concluziile procurorului, dispozițiile legale criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, precum și ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze excepția de neconstituționalitate.

Obiectul excepției de neconstituționalitate îl constituie dispozițiile art. 7 alin. (1) și (3) din Legea contenciosului administrativ nr. 554/2004, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 1.154 din 7 decembrie 2004, modificată și completată de Legea nr. 262/2007, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 510 din 30 iulie 2007, având următorul conținut:

— Art. 7 alin. (1) și (3): „(1) Înainte de a se adresa instanței de contencios administrativ competente, persoana care se consideră vătămată într-un drept al său ori într-un interes legitim printr-un act administrativ individual trebuie să solicite autorității publice emitente sau autorității ierarhice superioare, dacă aceasta există, în termen de 30 de zile de la data comunicării actului, revocarea, în tot sau în parte, a acestuia.

(...)

(3) Este îndreptățită să introducă plângere prealabilă și persoana vătămată într-un drept al său sau într-un interes legitim, printr-un act administrativ cu caracter individual, adresat altui subiect de drept, din momentul în care a luat cunoștință, pe orice cale, de existența acestuia, în limitele termenului de 6 luni prevăzut la alin. (7).”

De asemenea, obiect al excepției îl constituie și prevederile art. 7 alin. (9) teza finală din Legea nr. 50/1991 privind autorizarea executării lucrărilor de construcții, republicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 933 din 13 octombrie 2004, modificate prin art. unic pct. 9 din Legea nr. 119/2005 privind aprobarea Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 122/2004 pentru modificarea art. 4 din Legea nr. 50/1991 privind autorizarea executării lucrărilor de construcții, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 412 din 16 mai 2005. Textul legal criticat are următoarea redactare:

— Art. 7 alin. (9) teza finală: „[...] Autoritatea emitentă a autorizației nu este responsabilă pentru eventualele prejudicii ulterioare cauzate de existența, la momentul emiterii actului, a unor litigii aflate pe rolul instanțelor judecătorești privind imobilul — teren și/sau construcții — aparținând exclusiv solicitantului.”

Autorul excepției de neconstituționalitate invocă prevederile art. 16 alin. (1) și (2) și ale art. 21 alin. (1), (2) și (4) din Constituție, referitoare la principiul egalității în drepturi, respectiv la liberul acces la justiție.

Analizând excepția de neconstituționalitate invocată, Curtea Constituțională constată că a mai exercitat controlul de constituționalitate asupra prevederilor de lege criticate, prin prisma aceluiași critici ca și cele formulate în cauza de față și prin raportare la aceleași texte din Constituție. Astfel, în ceea ce privește dispozițiile art. 7 alin. (1) și (3) din Legea contenciosului administrativ nr. 554/2004, pot fi amintite cu titlu exemplificativ Decizia nr. 1.039 din 9 octombrie 2008, publicată în Monitorul

Oficial al României, Partea I, nr. 761 din 11 noiembrie 2008, sau Decizia nr. 687 din 12 iunie 2008, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 563 din 25 iulie 2008, prin care Curtea a respins excepția ca neîntemeiată, reținând, în esență, că „instituirea recursului prealabil sau grațios reprezintă o modalitate simplă, rapidă și scutită de taxa de timbru, prin care persoana vătămată într-un drept al său de o autoritate publică are posibilitatea de a obține recunoașterea dreptului pretins sau a interesului său legitim direct de la organul emitent”. Pentru identitate de rațiune și în lipsa unor elemente noi care să determine modificarea jurisprudenței la care s-a făcut referire, atât soluția, cât și considerentele ce au fundamentat-o se mențin și în prezenta cauză.

De asemenea, prin Decizia nr. 142 din 20 februarie 2007, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 213 din 29 martie 2007, Curtea a respins excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 7 alin. (9) teza a doua din Legea nr. 50/1991 privind autorizarea executării lucrărilor de construcții, arătând că acestea nu împiedică liberul acces la justiție și nici nu impiedică asupra dreptului părților la un proces echitabil, deoarece „autorizația de construire emisă de autoritatea administrației publice, sub rezerva lipsei responsabilității pentru eventualele prejudicii ulterioare cauzate de existența, la momentul emiterii actului, a unor litigii aflate pe rolul instanțelor judecătorești, este supusă controlului judecătoresc al instanței de contencios administrativ”.

Pentru considerentele expuse mai sus, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, precum și al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Respinge excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 7 alin. (1) și (3) din Legea contenciosului administrativ nr. 554/2004 și ale art. 7 alin. (9) teza finală din Legea nr. 50/1991 privind autorizarea executării lucrărilor de construcții, excepție ridicată de asociațiile de proprietari nr. 107, nr. 132 și nr. 192 din Târgoviște în Dosarul nr. 3.246, 1/120/2008 al Tribunalului Dâmbovița — Secția comercială și de contencios administrativ.

Definitivă și general obligatorie.

Pronunțată în ședința publică din data de 25 iunie 2009.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE,
prof. univ. dr. **IOAN VIDA**

Magistrat-asistent,
Claudia-Margareta Krupenschi

EDITOR: PARLAMENTUL ROMÂNIEI — CAMERA DEPUTAȚILOR

„Monitorul Oficial” R.A., Str. Parcului nr. 65, sectorul 1, București; C.I.F. RO427282,
IBAN: RO55RNCB0082006711100001 Banca Comercială Română — S.A. — Sucursala „Unirea” București
și IBAN: RO12TREZ7005069XXX000531 Direcția de Trezorerie și Contabilitate Publică a Municipiului București
(alocat numai persoanelor juridice bugetare)

Tel. 021.318.51.29/150, fax 021.318.51.15, e-mail: marketing@ramo.ro, internet: www.monitoruloficial.ro
Adresa pentru publicitate: Centrul pentru relații cu publicul, București, șos. Panduri nr. 1,
bloc P33, parter, sectorul 5, tel. 021.411.58.33 și 021.410.47.30, fax 021.410.77.36 și 021.410.47.23
Tiparul: „Monitorul Oficial” R.A.

5 948368 432666

